

[Anker Jørgensen]

Man vil fortsætte nedskæringspolitikken, man vil fortsætte den politik, der bygger på, at man lader de svageste grupper finansiere de løsninger, som regeringen får flertal for. Det betyder, at man spalter det danske folketing, at man ødelægger samarbejdsmulighederne i det danske folketing, det samarbejdende folkestyre, som de radikale altid har været talsmænd for. Statsministerens flotte, fine, dygtige oratoriske bemærkninger i dag kan blive indledningen til en spaltning af det danske folketing. Jeg beklager det meget.

Bjørn Westh (S):

Statsministeren holdt en lang, polemisk tale, hvor han hånedede socialdemokratiet for nogle af de resultater, socialdemokratiet havde opnået, især med hensyn til konkurrenceevneforbedringen. Jeg synes, det er forkert, hvis man ikke skulle nævne her, at nationalbankdirektøren 26. januar 1983 karakteriserede den konkurrenceevneforbedring, socialdemokratiet gennemførte, på følgende måde:

»Den indsats, der blev gjort i 1979 og 1980 for at rette op på økonomien, medførte en meget betydelig reel tilpasning, som vel nok var den største, vi har haft i fredstid, og som desværre stadig væk ikke bliver anerkendt efter fortjeneste, fordi den blev skjult af den forringelse af bytteforholdet, som var en konsekvens af den anden olieprisforhøjelse og stigningerne i det internationale renteniveau.« Citat af kronik i Aktuelt 26. januar 1983.

Det havde klædt statsministeren at være mindre polemisk og også tage disse forhold med i sin vurdering af den tidligere regerings politik.

Det er med beklagelse, jeg hører statsministeren bringe debatten i Danmark ned på et for lavt niveau. Når statsministeren siger: ikke noget med at pynte på tallene, for det er forbi med at have en regering, der afleverer kønne tal, fordi det er behageligt, og når statsministeren siger, at man skal holde kasseeftersyn, fordi de, der har været der før, måske har taget af kassen, så synes jeg, at statsministeren er ved at bringe debatten ned på hr. Svend Heiselbergs niveau, og det ønsker jeg ikke.

(Kort bemærkning).

Steen Folke (VS):

Her, få minutter før debatten formentlig slutter, bragte hr. Anker Jørgensen på ny sikkerhedspolitikken og atomrakterne ind i debatten. Det er selvfølgelig udmærket, og vi får lejlighed til at vende tilbage til det senere, men jeg synes alligevel, at det er vigtigt at give hr. Anker Jørgensens indlæg nogle få ord med på vejen. Jeg håber ikke, at det er det sidste, socialdemokratiet har at sige om den sag.

Hr. Anker Jørgensen glædede sig meget over, at regeringen nu tager dagsordenen af 26. maj 1983 om atomrakterne ind som en del af sit grundlag. Det er der ingen grund til at glæde sig over. Udenrigsministeren har gjort opmærksom på, at det er der intet nyt i, det har hele tiden været en del af det parlamentariske grundlag, der er intet som helst nyt i det. Jeg mener, at udenrigsministeren formelt har ret: det er der ikke noget nyt i. Hvis regeringen ikke ville have det som en del af sit grundlag, så måtte den gå af.

Noget andet er, at regeringen i praksis har modarbejdet dette grundlag på enhver tænkelig måde, har modsagt det, har sjoflet det. Som jeg har sagt tidligere i debatten, har udenrigsministeren f.eks. sagt: det er helt forkert at tale om forlængelse af forhandlingsfristen i Genève. Og det er dog et ret centralt krav i dagsordenen af 26. maj 1983. Udenrigsministeren mener, at det har han ret til, at han kan gøre, hvad der passer ham, sige, hvad han har lyst til, og alligevel betragte det som en del af sit parlamentariske grundlag.

Jeg mener, det er meget farligt at hæfte sig så meget ved, at statsministeren nu har sagt, at denne dagsorden er en del af det parlamentariske grundlag. Det er regeringen pisket til at sige. Den har hidtil demonstreret på enhver tænkelig måde, at det ikke forhindrer den i at modarbejde, modsige, sjofle denne dagsorden, ikke bare ved den udtalelse, jeg citerer, men ved talrige andre ting. Udenrigsministeren har rejst rundt i Østeuropa og truet med ny og stærkere atomoprustning, hvis russerne svarer igen på NATOs 572 atomrakter. Det er ikke ligefrem i pagt med dagsordenens krav om fastfrysning.

Jeg vil advare meget imod at hæfte sig ved, at det skulle være et fremskridt, der er sket. Der er grund til at gå langt videre og tvinge regeringen til at arbejde reelt for de ting, der står i dagsordenen af 26. maj 1983 – ellers må regeringen nok væltes.